

ทักษะการสอนภาษาอังกฤษในศตวรรษที่ 21

โดยใช้หลัก สุ.จิ.ป.ล.

English teaching skills in the 21st century,
using the Su. Ji. Pu. Li. Lecture

: นางพาริณ ธาราภา

บทคัดย่อ

ศตวรรษที่ 21 เป็นศตวรรษแห่งการเปลี่ยนแปลงที่รวดเร็วที่ส่งผลต่อวิถีชีวิต การทำงาน และกิจกรรมต่าง ๆ ของผู้คนในโลก ซึ่งการเปลี่ยนแปลงเหล่านี้มีความสัมพันธ์กับการศึกษา เพราะเป็นการพัฒนาคน เพื่อให้เกิดการเรียนรู้ และการดำรงชีวิตท่ามกลางการเปลี่ยนแปลง และความหลากหลายในสังคมโลก โดยเฉพาะภาษาอังกฤษ ดังนั้นในศตวรรษที่ 21 ผู้เรียนทุกคนจำเป็นต้องฝึกทักษะเพื่อประโยชน์ในการใช้ชีวิตทั้งในโลกของการศึกษาและในโลกของการใช้ชีวิตจริง ทักษะที่สำคัญต่อการเรียนการสอนภาษาอังกฤษคือ ทักษะการฟัง ทักษะการพูด ทักษะการอ่าน และทักษะการเขียน โดยแต่ละบุคคลมีจุดมุ่งหมายที่แตกต่างกันไป โดยเฉพาะทักษะการอ่าน เพราะการอ่านคือกระบวนการสื่อความหมายที่ผู้อ่านรับสารในรูปของตัวอักษรที่ผู้ส่งสารเขียนขึ้นเพื่อใช้แทนความคิดของตน โดยผู้อ่านสามารถแปลความหมายของตัวอักษรและสัญลักษณ์ดังกล่าวนั้นมาเป็นความรู้ ความ

เข้าใจของตน โดยผ่านกระบวนการคิดและประสบการณ์ต่าง ๆ

คำสำคัญ: 1. ทักษะการสอนภาษาอังกฤษ 2. ศตวรรษที่ 21 3. หลัก 4 คือ สุ. จิ. ปุ. ลิ.

ABSTRACT

21st Century is a century of rapid change that affects the way of life, work and activities. Of people in the world which of these changes? Have a relationship with education because it is a people development. To achieve learning and living amidst change and diversity in the global society. Especially in English so in the 21st century, all students need to practice their skills for life in the world of education and in the world of real life. Essential skills in teaching English

* อาจารย์ประจำหลักสูตรศึกษาศาสตรบัณฑิต สาขาวิชาภาษาอังกฤษ

are listening skills, speaking skills, reading skills and writing skills. Each person has a different purpose. Especially reading skills because reading is a meaningful process that readers receive in the form of letters. The messenger wrote to replace his idea. The reader can interpret the meaning of such letters and symbols as knowledge. Their understanding through the process of thinking and experience.

Keyword: 1. English teaching skills 2. The 21st Century 3. 4 principles: 1) Su. Chi. Pu. and Li.

บทนำ

การศึกษาเป็นปัจจัยสำคัญที่สุดในการพัฒนามนุษย์ให้มีคุณภาพและประสิทธิภาพ ซึ่งจะส่งผลต่อการพัฒนาประเทศทั้งด้านเศรษฐกิจ สังคม การเมือง การปกครอง ตลอดจนการพัฒนาทางด้านวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี ดังนั้นประเทศใดที่ประกอบด้วยกำลังคนที่มี การศึกษาสูงประชาชนย่อมมีสติปัญญาและ ความคิดสร้างสรรค์ในการพัฒนาประเทศ แต่สภาพ ปัจจุบันคุณภาพการศึกษาไทยมีมาตรฐาน ค่อนข้างต่ำ เมื่อเปรียบเทียบกับคุณภาพ มาตรฐานการศึกษาของอีกหลาย ๆ ประเทศ ในภูมิภาคเดียวกัน จึงส่งผลต่อการพัฒนา ประเทศในด้านต่าง ๆ อย่างหลีกเลี่ยงไม่ได้ (บุญรอด ชาตียนนท์, 2559 : 206) พระราช บัญญัติการศึกษาแห่งชาติ ปีพุทธศักราช 2542 แก้ไขเพิ่มเติม (ฉบับที่ 2) ปีพุทธศักราช 2545

และ (ฉบับที่ 3) ปีพุทธศักราช 2553 ได้กำหนด ความหมายของการศึกษาไว้ในมาตรา 4 ว่า “การศึกษา” หมายความว่า กระบวนการเรียนรู้ เพื่อความเจริญงอกงามของบุคคลและสังคม โดยการถ่ายทอดความรู้ การฝึก การอบรม การสืบสานวัฒนธรรม การสร้างสรรค์จรรโลง ความก้าวหน้าทางวิชาการ การสร้างองค์ความรู้ อันเกิดจากการจัดสภาพแวดล้อม สังคม การ เรียนรู้และปัจจัยเกื้อหนุนให้บุคคลเรียนรู้อย่าง ต่อเนื่องตลอดชีวิต และแนวทางการจัดการศึกษา ในหมวดที่ 4 มาตรา 22 ระบุว่า การจัดการศึกษา ต้องยึดหลักว่า ผู้เรียนทุกคนมีความสามารถ เรียนรู้และพัฒนาตนเองได้ และถือว่าผู้เรียน มีความสำคัญที่สุด กระบวนการจัดการศึกษา ต้องส่งเสริมให้ผู้เรียนสามารถพัฒนาตามธรรมชาติและเต็มตามศักยภาพ (สำนักงานคณะกรรมการ ประถมศึกษาแห่งชาติ, 2555 : 55-57) หลักสูตร แกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐานพุทธศักราช 2551 มุ่งพัฒนาผู้เรียนทุกคนซึ่งเป็นกำลังของชาติ ให้เป็นมนุษย์ที่มีความสมดุลทั้งร่างกาย ความรู้ คุณธรรม มีจิตสำนึกในความเป็นพลเมืองไทย และเป็นพลเมืองโลก ยึดมั่นในการปกครองตาม ระบบประชาธิปไตยอันมีพระมหากษัตริย์ทรง เป็นประมุขมีความรู้และทักษะพื้นฐาน รวมทั้ง เจตคติที่จำเป็นต่อการศึกษาต่อการประกอบ อาชีพ และการศึกษาตลอดชีวิตโดยมุ่งเน้นผู้เรียน เป็นสำคัญบนพื้นฐานความเชื่อว่าทุกคนสามารถ เรียนรู้และพัฒนาตนเองได้เต็มศักยภาพ (กระทรวง ศึกษาธิการ, 2552 : 23) ดังนั้น การศึกษาภาษาอังกฤษจึงมีความจำเป็นและมีความสำคัญต่อการ ใช้ชีวิตในประจำวัน

ความสำคัญของภาษาอังกฤษ

สังคมโลกปัจจุบันการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศมีความสำคัญและจำเป็นอย่างยิ่งในชีวิตประจำวัน เนื่องจากภาษาต่างประเทศเป็นเครื่องมือสำหรับการติดต่อสื่อสาร การศึกษา แสวงหาความรู้ การประกอบอาชีพ อีกทั้งภาษาต่างประเทศยังทำให้ผู้เรียนเรียนรู้และเข้าใจความแตกต่างของภาษาและวัฒนธรรม ขนบธรรมเนียมประเพณี ความคิด สังคม เศรษฐกิจ และใช้ภาษาต่างประเทศเพื่อการสื่อสารได้ รวมถึงผู้เรียนสามารถเข้าถึงองค์ความรู้ต่าง ๆ ได้ง่ายและกว้างขึ้น รวมทั้งมีวิสัยทัศน์ในการดำรงชีวิต (กรมวิชาการ, 2550 : 23) เพราะภาษาอังกฤษเป็นภาษาสากล เป็นเครื่องมือในการติดต่อสื่อสารทั้งทางด้านเศรษฐกิจ การค้า การศึกษา เป็นต้น ภาษาอังกฤษมีบทบาทสำคัญอย่างยิ่งต่อการสร้างความสัมพันธ์ การแลกเปลี่ยนทางสังคมและวัฒนธรรมระหว่างนานาประเทศเกิดเป็นความสัมพันธ์อันดีระหว่างประเทศ ทำให้เกิดการแลกเปลี่ยนในด้านต่าง ๆ และมีความกลมกลืนทางวัฒนธรรม ซึ่งเห็นได้จากความร่วมมือระหว่างประเทศเกิดขึ้นอย่างต่อเนื่อง จึงทำให้ภาษาอังกฤษมีความจำเป็นต่อการใช้ชีวิตร่วมกันของพลโลก (วณัฐฐา หงษ์อินทร์, 2557 : 465) การใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารนั้น ผู้เรียนต้องอาศัยความสามารถทั้ง 4 ทักษะ ได้แก่ การฟัง พูด อ่าน และเขียน โดยเฉพาะอย่างยิ่ง ในสภาพความเป็นจริง ผู้เรียนเรียนภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่สอง การเรียนการสอนภาษาอังกฤษ ทักษะการอ่านจึงเป็นทักษะที่สำคัญยิ่ง (ถิรนนท์ ปานศุภวัชร, 2559: 455) ซึ่งเป็นทักษะที่จำเป็นที่สุดและใช้มากที่สุด โดยเฉพาะอย่างยิ่งสำหรับ

คนไทยในการศึกษาทุกระดับ

การอ่านภาษาอังกฤษเป็นทักษะที่สำคัญและจำเป็นมากยิ่งขึ้น เมื่อศึกษาต่อในระดับอุดมศึกษา แต่พบว่า นักเรียนไทยยังคงมีคะแนนเฉลี่ยต่ำกว่าค่าเฉลี่ยนานาชาติ มีนักเรียน 43% ที่มีการอ่านต่ำกว่าระดับพื้นฐาน จากการวิเคราะห์ปัญหาดังกล่าวพบว่า ผู้เรียนส่วนใหญ่มีปัญหาด้านการอ่าน โดยเฉพาะอย่างยิ่งความเข้าใจในเรื่องที่อ่าน ซึ่งมีผลสัมฤทธิ์จากการทดสอบทักษะการอ่านอยู่ในระดับต่ำ เช่น ไม่เข้าใจเรื่องที่อ่าน จำคำศัพท์ไม่ได้ ตอบคำถามหลังการอ่านไม่ได้ บทอ่านไม่น่าสนใจ ไม่เหมาะสมกับวัยผู้เรียน ส่งผลให้ผู้เรียนเกิดความเบื่อหน่ายในการเรียนภาษาอังกฤษและส่งผลกระทบถึงการเรียนรู้ทักษะอื่นอีกด้วย ดังนั้นผู้สอนภาษาอังกฤษจึงต้องศึกษา และพัฒนาการจัดการเรียนรู้เพื่อพัฒนาทักษะสำคัญคือการอ่าน โดยจัดกิจกรรมส่งเสริมทักษะการอ่านที่น่าสนใจ บทเรียนที่นำมาใช้ในการอ่านที่เพลิดเพลิน สนุกสนาน และมีความหมายกับผู้เรียน ควบคู่กับการคิดค้นเทคนิค วิธีการสอนใหม่ ๆ เพื่อให้ผู้เรียนได้ฝึกทักษะการอ่านที่สนุกกับการเรียน ไม่รู้สึกเบื่อหน่ายในการเรียนภาษาอังกฤษ

แนวทางในการแก้ปัญหา นั้น ผู้สอนต้องร่วมกันปรับเปลี่ยนวิธีสอนเพื่อให้ผู้เรียนคิดเป็น ทำเป็น แก้ปัญหาได้ รู้จักค้นคว้าหาความรู้ด้วยตนเองและปรับใช้ในการดำรงชีวิตได้อย่างถูกต้องเหมาะสม หรือสามารถใช้แบบฝึกการอ่านเพิ่มเติมขึ้นมาจากการเรียนรู้ทฤษฎีมาแล้ว มุ่งเน้นให้ผู้เรียนได้เพิ่มทักษะในการเรียนรู้และฝึกฝนจนชำนาญ อีกทั้งการพัฒนาการอ่าน จำเป็นต้องใช้กระบวนการการอ่านที่มีประสิทธิภาพมาใช้ใน

การเรียนรู้การสอน กระบวนการอ่านอย่างมีปฏิสัมพันธ์ (interactive) เป็นกระบวนการที่ทุกองค์ประกอบของการอ่าน การทำงานร่วมกันอย่างดี เพื่อช่วยให้เกิดความรู้ความสามารถในการทำความเข้าใจถ้อยคำตามตัวอักษรที่อ่าน การสื่อความหมายจากถ้อยคำ สำนวน และความคิดรวบยอดในการเดาความหมายทั้งหมดผสมผสานเข้าด้วยกันอย่างมีประสิทธิภาพ เพราะการอ่านภาษาอังกฤษเพื่อความเข้าใจนั้น โครงสร้างความรู้ของผู้อ่านมีอิทธิพลต่อความเข้าใจของผู้อ่านด้วย โครงสร้างทางความรู้ที่เกี่ยวข้องกับความรู้และประสบการณ์เดิมของผู้เรียน ซึ่งเป็นพื้นฐานที่สำคัญที่จะช่วยให้เกิดแนวคิดใหม่ หรือฐานของความคิดเกี่ยวกับประสบการณ์ในอดีต ที่นำไปสู่กรอบที่เป็นแนวคิดใหม่ที่ช่วยให้ผู้เรียนสามารถเข้าใจเกี่ยวกับประสบการณ์ใหม่ ๆ ซึ่งประเภทของความรู้เดิมแบ่งได้เป็น 2 ประเภทใหญ่ ๆ คือ ด้านรูปแบบคือความรู้เกี่ยวกับโครงสร้างและรูปแบบของบทอ่าน ซึ่งทำให้ผู้อ่านสามารถแยกประเภทของโครงสร้างบทอ่านแต่ละแบบได้โดยการสังเกตคำเชื่อม ซึ่งจะทำให้ผู้อ่านเข้าใจความสัมพันธ์ของข้อความหลักและรายละเอียดได้ชัดเจนยิ่งขึ้น และใช้โครงสร้างความรู้ด้านต่าง ๆ มาทำความเข้าใจบทอ่านและด้านเนื้อหา ถ้าผู้อ่านมีความรู้เกี่ยวกับเรื่องดังกล่าวจะทำให้เข้าใจบทอ่านได้ง่ายขึ้น

แนวคิดในการจัดการเรียนรู้ภาษาอังกฤษ

การจัดการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ
จำเป็นต้องมีผู้สอนที่มีทักษะความรู้ความเข้าใจ
และความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อเป็น
แบบอย่างด้านการใช้ภาษาแก่นักเรียน ไม่ว่า

จะเป็นแบบอย่างในการออกเสียงทั้งในระดับคำ และระดับประโยค แบบอย่างในการใช้ภาษา ได้ถูกต้องตามหลักไวยากรณ์ นอกจากนี้ครูผู้สอน ภาษาอังกฤษยังจำเป็นต้องมีวิธีสอนที่น่าสนใจ สามารถทำให้นักเรียนเกิดความกระตือรือร้น อยากที่จะเรียนรู้ รวมทั้งมีทัศนคติที่ดีต่อการเรียน ภาษาอังกฤษด้วย หากครูผู้สอนภาษาอังกฤษ ไม่มีทักษะความรู้ความเข้าใจและความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษเพียงพอ ครูเหล่านี้อาจสร้าง ปัญหาต่าง ๆ ให้แก่นักเรียน อาทิ ปัญหาด้าน ความถูกต้องของการออกเสียงในระดับคำหรือ ระดับประโยค ความถูกต้องด้านไวยากรณ์ ภาษา รวมทั้งทัศนคติต่อการเรียนภาษาอังกฤษ ซึ่งปัญหาเหล่านี้ได้ส่งผลกระทบโดยตรงต่อผล สัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียน สถาบันทดสอบทางการศึกษาแห่งชาติได้เปิดเผย ข้อมูลผลการสอบแบบทดสอบทางการศึกษา แห่งชาติขั้นพื้นฐาน (สตรเสรีญ เลาสถิตย และคณะ, 2559 : 129) ซึ่งผู้สอนต้องเน้นผู้เรียน เป็นสำคัญ เพื่อให้เกิดทักษะทั้ง 4 ด้านคือ ทักษะ การฟัง ทักษะการอ่าน ทักษะการอ่าน และทักษะ การเขียน โดยเน้นความรู้ความสามารถในการ ใช้ภาษา และกระบวนการเรียนรู้ทักษะทางภาษา และทักษะการเรียนรู้ มีการเรียนรู้ด้วยตนเอง ผู้เรียนมีส่วนร่วมและได้รับการฝึกฝนประเมินผล ตามสภาพจริงและใช้วิธีการที่หลากหลาย (ลลิตา ภูทอง, 2552: 49) เพื่อนำไปภาษาอังกฤษในฐานะ ภาษาที่ 2 ไปในชีวิตประจำวันให้สอดคล้องกับ ทักษะแห่งศตวรรษที่ 21

ทักษะแห่งศตวรรษที่ 21

สภาพสังคมที่เปลี่ยนแปลงไปในศตวรรษ

ที่ 21 ระบบการเรียนการสอนจึงต้องเพิ่มทักษะ
ของคนที่ต้องเรียนรู้ตั้งแต่ชั้นอนุบาลไปจนถึง
ระดับอุดมศึกษาและตลอดชีวิต คือ 3R x 7C
(วิจารณ์ พานิช, 2555 : 22) ประกอบด้วย

3R ได้แก่

Reading หมายถึง อ่านออก

Writing หมายถึง เขียนได้

Arithmetic หมายถึง คณิตเลขเป็น

7C ได้แก่

Critical thinking & Problem
Solving หมายถึง ทักษะด้านการคิดอย่างมี
วิจารณญาณ และทักษะในการแก้ปัญหา

Creativity & Innovation หมายถึง
ทักษะด้านการสร้างสรรค์ และนวัตกรรม

Cross-cultural Understanding
หมายถึง ทักษะด้านความเข้าใจต่างวัฒนธรรม
ต่างกระบวนการทัศน์

Collaboration, Teamwork &
Leadership หมายถึง ทักษะด้านความร่วมมือ
การทำงานเป็นทีม และภาวะผู้นำ

Communications, Information &
Media Literacy หมายถึง ทักษะด้านการสื่อสาร
สารสนเทศ และรู้เท่าทันสื่อ

Computing & ICT Literacy หมายถึง
ทักษะด้านคอมพิวเตอร์และเทคโนโลยีสารสนเทศ
และการสื่อสาร

Career & Learning Skills หมายถึง
ทักษะอาชีพ และทักษะการเรียนรู้

ดังนั้น ศตวรรษที่ 21 จึงเป็นศตวรรษ
แห่งการเรียนรู้ จากที่เมื่อก่อนเราได้ผ่านยุค
เกษตรกรรม เป็นศึกษาเล่าเรียนเพื่อไปพัฒนา
เกี่ยวกับการเกษตร ต่อมาเข้าสู่ยุคอุตสาหกรรม

เน้นกระบวนการของการเข้าสู่โรงงานต่าง ๆ
และมาสู่ยุคปัจจุบันคือ ยุคที่การศึกษาต้องมี
ทักษะด้านการคิดอย่างมีวิจารณญาณ และทักษะ
ในการแก้ปัญหา ทักษะด้านการสร้างสรรค์และ
นวัตกรรม ทักษะด้านความเข้าใจต่างวัฒนธรรม
ต่างกระบวนการทัศน์ ทักษะด้านความร่วมมือ
การทำงานเป็นทีม และภาวะผู้นำ ทักษะด้าน
การสื่อสาร สารสนเทศ และรู้เท่าทันสื่อ ทักษะ
ด้านคอมพิวเตอร์ และเทคโนโลยีสารสนเทศ
และการสื่อสาร และทักษะอาชีพโดยผ่านทักษะ
การเรียนรู้ในศตวรรษที่ 21

การเรียนรู้ในศตวรรษที่ 21

การเรียนรู้ในศตวรรษที่ 21 ต้องปรับ
จากเดิมที่เน้นการเรียนรู้จากความรู้
ที่มีความชัดเจนสามารถพิสูจน์ได้ เป็นการเรียนรู้
อีกชุดหนึ่ง คือความรู้ที่ไม่ชัดเจน อาจจะไม่
แม่นยำและมีความคลุมเครือ เพื่อให้ผู้เรียนศึกษา
หาคำตอบด้วยตนเอง หากจะให้ดีความ หรือ
บ่งชัดลงไปอีกว่า ทักษะใดที่สำคัญที่สุดสำหรับ
การเรียนรู้ในศตวรรษที่ 21 คำตอบคือแรงบันดาลใจ
ที่จะเรียนรู้ ซึ่งถือเป็นหัวใจที่สำคัญที่สุด และ
ส่งผ่านแรงบันดาลใจเหล่านี้ไปยังผู้อื่นและทำให้
เกิดการเปลี่ยนแปลง แม้ว่าในศตวรรษที่ผ่านมา
จะให้ความสำคัญกับการอ่านออกเขียนได้
(Literacy) แต่สำหรับการเรียนรู้ในศตวรรษที่ 21
ความหมายของคำว่าอ่านออกเขียนได้ที่มีคุณค่า
กันอยู่อาจไม่เพียงพออีกต่อไป และจุดอ่อนของ
การศึกษาไทย คือผู้เรียนไม่ได้ทักษะที่สำคัญ
ต่อชีวิต แต่ได้แค่วิชาเพียงเพื่อเอาไปตอบข้อสอบ
แต่ผลเพียงเท่านั้นไม่พอ สิ่งที่ครูผู้สอนต้องให้
ความสำคัญ คือต้องสร้างให้ลูกศิษย์เกิดความ

เป็นมนุษย์ ทักษะการเรียนรู้ และแรงบันดาลใจ เพื่อเป็นการเตรียมความพร้อมให้กับผู้เรียน สำหรับการดำรงชีวิตในยุคที่เกิดการเปลี่ยนแปลง อยู่ตลอดเวลา การเรียนการสอนแต่ละวิธีส่งผล ต่อการเรียนรู้ต่างกัน (นวพร ชลารักษ์, 2558 : 68) เพราะในประเทศไทยมีการปฏิรูปการศึกษามาอย่าง ต่อเนื่องตั้งแต่ปี พ.ศ. 2542 โดยรัฐบาลได้จัดสรร งบประมาณเพื่อการศึกษาเพิ่มขึ้นทุกปี ในทาง ตรงกันข้ามนั้นผลการประเมินคุณภาพการศึกษา ของไทยจากสถาบันวิชาการในระดับชาติและ ในระดับนานาชาติต่างบ่งชี้ว่าคุณภาพการศึกษา ของไทยตกต่ำ ซึ่งปัจจัยที่ทำให้ผลประเมินออก มาในลักษณะนี้เกิดจากหลายสาเหตุด้วยกัน และ ปัจจัยหนึ่งในนั้นคือ “ตัวครูผู้สอน” ที่จำเป็นต้อง พัฒนาให้วิธีการสอนให้เหมาะสมกับยุคสมัย และ เท้าทันโลก เพราะครูถือเป็นบุคคลหรือกลไก สำคัญที่จะทำให้การพัฒนาของระบบการศึกษา ของไทยประสบความสำเร็จ ทักษะแห่งศตวรรษ ที่ 21 จึงไม่ได้มีไว้สำหรับผู้เรียนเท่านั้น แต่ในความ เป็นจริงแล้วมีไว้พัฒนาครูและบุคลากรด้วย เป้าหมายเพื่อสร้างคนให้มีคุณภาพเป็นที่ยอมรับ สามารถเรียน ทำงานและใช้ชีวิตในศตวรรษ ที่ 21 ได้ เมื่อย้อนมาเปรียบกับหลักทาง พระพุทธศาสนาแล้ว ก็จะพบว่าหลักสำคัญของ กระบวนการเรียนการสอนเพื่อให้เกิดประสิทธิภาพ มากที่สุดก็คือ หลักสุ. จิ. ปุ. ลิ. ดังบทนิพนธ์ ที่ว่า “ไม่ว่าทศวรรษหน้าจะเป็นอย่างไร ขอยืนยัน หลักการของ ปุ่ ย่า ตา ยาย เก่า ๆ คือ สุ. จิ. ปุ. ลิ. ได้แก่ ปัญญา ที่เกิดจากการ ฟัง คิด ถาม และ ตอบ รวมทั้งพุทธศึกษามาเป็นหลักในการเรียนรู้ นอกจากนี้ต้องปลูกฝังให้เด็กรักการอ่าน เพราะเป็น รากฐานสำคัญ และสร้างทักษะการสังเกตให้มาก

รวมทั้งรู้จักการค้นคว้าอยู่เสมอ บางคนเรียนมาก แต่ไม่สามารถสื่อสารได้ บางคนทำแต่ข้อสอบ ประนัยได้แต่คิดไม่เป็น ซึ่งเด็กในทศวรรษหน้าต้อง คิดเองตั้งแต่ต้นได้ (สมเด็จพระเทพรัตนราชสุดาฯ สยามบรมราชกุมารี, 2557 : ก) จึงจะเรียกว่า เป็นหัวใจของนักปราชญ์

หัวใจปราชญ์

นักศึกษาที่จะเป็นพหุสูตต้องประกอบด้วย สุ จิ ปุ ลิ คือ ฟัง คิด ถาม และจดบันทึก ถ้ายิ่งบันทึกความเห็นด้วยหรือไม่เห็นด้วยของตน เข้าไว้ด้วย ก็จะมีประโยชน์มากขึ้น สมดัง ที่ท่านกล่าวไว้ว่า

“สุ จิ ปุ ลิ วินิมุติโต กถัสส ปณฺธิโต ภเว
สุ จิ ปุ ลิ สฺสสมปฺโน ปณฺธิโตติ ปุจฺจติ”

แปลว่า บุคคลผู้ปราศจากการฟัง คิด ถาม และเขียน (จดบันทึก) จะเป็นบัณฑิต ได้อย่างไร

ส่วนผู้ถึงพร้อมด้วยคุณสมบัติคือ ฟัง คิด ถาม และเขียน นั้นแหละท่านเรียกว่าบัณฑิต (ทินรัตน์ กาญจนกฤษ, 2550 : 35)

นักศึกษาหลาย ๆ ท่าน คงรู้จักความหมาย ของคำย่อว่า “สุ.จิ.ปุ.ลิ.” ได้ดีทีเดียว เพราะ บรรพชนไทยได้สอนถึงหัวใจของนักปราชญ์ไว้ 4 ห่อง ซึ่งเปรียบได้กับหัวใจของคนเรา ดังนี้

หัวใจห่องที่ 1 คือ สุ หรือ สุต หรือ สุตตะ ได้แก่ การฟัง การพิจารณาในสิ่งต่าง ๆ สาร ความรู้ที่ได้มาจากการฟังผู้รู้ หรือการอ่านเอกสาร ตำรา เรื่องราวต่าง ๆ ที่ง่ายหรือซับซ้อน อาจที่จะ ย่อลงมาเป็นแผนภูมิโน้ตสโน้ได้ ในรูปแบบของ แผนภูมิหลัก และแผนภูมิย่อย

หัวใจห่องที่ 2 คือ จิ หรือ จินตะ ได้แก่

การรู้จักคิดใคร่ครวญพิจารณาหาเหตุผลจนเข้าใจรวมความถึงการสังเกตตรึงตรองและภาวนา ซึ่งเกี่ยวกับการใช้ความคิด จินตนาการและการคิดวิเคราะห์ ผู้รู้ยอมรับว่าแผนภูมิโน้ตมีประโยชน์ในด้านการระดมความคิด (brainstorming) เมื่อคิดถึงเรื่องใดเรื่องหนึ่งก็ลงเขียนลงไปบนกระดาษโดยไม่วิพากษ์วิจารณ์จากนั้นจึงพยายามมองหาความสัมพันธ์ระหว่างโน้ตต่าง ๆ โดยอาจจัดเป็นกลุ่มเชื่อมโยงความสัมพันธ์ซึ่งอาจนำไปสู่การเกิดแนวคิดใหม่ ๆ แตกกิ่งออกไปได้อีก หรือว่าอาจกำลังใช้ความคิดจินตนาการถึงงานหรือกิจกรรมในอนาคต

หัวใจห้องที่ 3 คือ ปุ หรือ ปุจฉา ได้แก่ สนทนา ถาม – ตอบ (ปุจฉา – วิสัชนา) ในการถาม มิได้หมายความว่าผู้ถามเป็นคนโง่ ไม่รู้เสมอไป ข้อเท็จจริงมีว่า คนโง่นั้นถามไม่เป็น อยากถาม แต่ไม่รู้จะถามอะไร ครั้นจะถามก็ถามแบบ “ไม่รู้ทิศทาง” เกี่ยวกับการถามหรือการสัมภาษณ์บุคคลเพื่อให้ได้สารสนเทศที่เป็นความรู้บางอย่างอย่างหนึ่ง (ถ้ามองในแง่หัวใจห้องที่ 1) จะเป็นการฟังเพื่อจดบันทึกสาระโดยย่อในรูปของแผนภูมิโน้ต หากมองในแง่ของการเตรียมการล่วงหน้าจะหมายถึงว่า สามารถเขียนเป็นแผนภูมิโน้ตคร่าว ๆ หรือโดยละเอียดไว้ก่อนว่า ควรจะซักถามหรือสัมภาษณ์ประเด็นใดบ้าง ก่อนหรือหลังมีลำดับอย่างไร และมีประเด็นใดบ้างที่จะเชื่อมโยงเกี่ยวข้องกัน เป็นต้น

หัวใจห้องที่ 4 คือ ลิ หรือ ลิขิต ได้แก่ การบันทึก, เขียน, หรือ จด, จำ หัวใจปราชญ์ห้องที่ 4 นี้ มิใช่การเขียนชุลย ๆ จำแบบนกแก้วนกขุนทอง แต่จะต้องมีจินตคติใคร่ครวญประกอบกันด้วย จึงจะเป็นดวงใจที่สมบูรณ์ เป็นเรื่องของ

การเขียนที่อาจจะเป็นการเขียนโครงร่างความคิดเกี่ยวกับบทความหรือการสังเคราะห์แนวคิด การเขียนรายงานเรื่องใดเรื่องหนึ่ง แม้กระทั่งการเขียนเรียงความ และการเขียนเนื้อหาความรู้เป็นบทเป็นเล่มสามารถทำได้

ดังนั้น จึงกล่าวได้ว่า การศึกษาที่ใช้หลักสูตร คือ ต้องฟังให้มาก ๆ จิ. คือ ต้องคิดให้รอบคอบ ปุ. คือ ต้องหมั่นสงสัยตั้งข้อคำถามให้มาก และ ลิ. คือ ต้องหมั่นจดบันทึกในสิ่งที่ได้รับรู้มา โดยเฉพาะภาษาอังกฤษยิ่งต้องต้องทักษะให้มาก เพื่อให้ใจจดจ่อในสิ่งที่จะสร้างองค์ความรู้ใหม่ ๆ ให้ตนเอง เพื่อพัฒนาตนเองและพัฒนาสังคมตลอดถึงพัฒนาประเทศชาติต่อไป

บทสรุป

ประเทศไทยมีการเรียนการสอนภาษาอังกฤษมาเป็นเวลาช้านาน และมีการนำวิธีการสอนที่หลากหลายมาใช้ในการสอน แต่การสอนภาษาอังกฤษยังประสบปัญหาต่าง ๆ เช่น ผู้เรียนเรียนภาษาอังกฤษหลายปีแต่ไม่สามารถสื่อสารหรือพูดภาษาอังกฤษได้ หรือไม่สามารถอ่านเขียนได้ ปัจจัยที่ทำให้เกิดปัญหาดังกล่าวอาจเกิดจากครูผู้สอนและตัวผู้เรียน ยิ่งเข้าสู่ยุคศตวรรษที่ 21 ซึ่งเป็นศตวรรษแห่งการเปลี่ยนแปลงที่รวดเร็วที่ส่งผลต่อวิถีชีวิตการทำงาน และกิจกรรมต่าง ๆ ผู้คนในโลกมีการเปลี่ยนแปลง ซึ่งการเปลี่ยนแปลงเหล่านี้มีความสัมพันธ์กับการศึกษาที่ต้องให้สอดคล้องกับการเปลี่ยนแปลงดังกล่าว ครูผู้สอนภาษาอังกฤษต้องเน้นทักษะที่สำคัญต่อการเรียนการสอนให้มากคือ ทักษะการฟัง ทักษะการพูด ทักษะการอ่าน และทักษะการเขียน เพื่อให้ นักศึกษาได้เก็บสะสมข้อมูลไปใช้ประโยชน์ในการ

ศึกษาหาความรู้เพิ่มเติมขึ้นไปเรื่อย ๆ โดยเฉพาะ การอ่านเป็นกระบวนการสื่อความหมายที่ผู้อ่าน รับสารในรูปของตัวอักษร หรือสัญลักษณ์ต่าง ๆ ที่ผู้ส่งสารเขียนขึ้นเพื่อใช้แทนความคิดของตน โดยผู้อ่านสามารถแปลความหมายของตัวอักษร และสัญลักษณ์ ดังกล่าวนั้นมาเป็น ความรู้ ความเข้าใจของผู้อ่าน ผ่านกระบวนการคิด ประสพการณ์ต่าง ๆ และความเชื่อของตนเอง ซึ่งกระบวนการที่สำคัญของการเรียนนั้น ในทาง พระพุทธศาสนานั้นได้ใช้หลัก 4 ประการคือ 1) สุ หมายถึง การฟัง 2) จิ หมายถึง การคิด 3) ปุ หมายถึง การถาม และ 4) ลิ หมายถึง การจดบันทึก

บรรณานุกรม

กรมวิชาการ. (2550). **หลักสูตรภาษาอังกฤษ พุทธศักราช 2551**. กรุงเทพฯ: ครุสภา ลาดพร้าว.

กระทรวงศึกษาธิการ. (2552). **ตัวชี้วัดและสาระ การเรียนรู้แกนกลาง กลุ่มสาระการ เรียนรู้การงานอาชีพและเทคโนโลยี**. กรุงเทพฯ : ชุมนุมสหกรณ์การเกษตร แห่งประเทศไทยจำกัด.

ถิรนนท์ ปานศุภวัชร. (2559). “การพัฒนาแบบฝึก การอ่านภาษาอังกฤษเพื่อความเข้าใจ โดยการเรียนการสอนโครงสร้าง ข้อความร่วมกับผังกราฟิก สำหรับ นักศึกษาชั้นปีที่ 2 คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยศิลปากร วิทยาเขต พระราชวังสนามจันทร์”. **วารสาร วิชาการ Veridian E-Journal, Silpakorn University** ISSN 1906 -

3431 สาขามนุษยศาสตร์ สังคมศาสตร์ และศิลปะ. 9, 3 (กันยายน – ธันวาคม) : 455.

ทินรัตน์ กาญจนกฤษ. (2550). “ผลของการ พัฒนากิจกรรมการเรียนรู้คณิตศาสตร์ เรื่อง แคลคูลัสเบื้องต้น โดยใช้หลัก “สุ จิ ปุ ลิ” ที่มีต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนและ ทักษะกระบวนการสื่อสารทางคณิตศาสตร์ ของนักเรียนเตรียมทหาร”. **ปริญาญา การศึกษามหาบัณฑิต สาขาวิชาการ มัธยมศึกษา**.

นพพร ชลารักษ์. (2558). “บทบาทของครูกับ การเรียนการสอนในศตวรรษที่ 21”. **วารสารวิชาการมหาวิทยาลัยฟาร์อีส- เทอร์น**. 9, 3 (พฤษภาคม - กรกฎาคม) : 68.

บุญรอด ชาติยานนท์. (2559). “ผลการ จัดกิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้รูปแบบ การสอนทักษะปฏิบัติของเดวิสใน รายวิชา การปลูกพืชผักสวนครัว สำหรับ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียน สาธิตมหาวิทยาลัยศิลปากร”. **วารสาร วิชาการ Veridian E-Journal, Silpakorn University** ISSN 1906 - 3431 สาขามนุษยศาสตร์ สังคมศาสตร์ และศิลปะ. 9, 3 (กันยายน – ธันวาคม) : 206.

ลลิตา ภูทอง. (2552). “รูปแบบการจัดการ เรียนการสอนภาษาอังกฤษในโรงเรียน ประถมศึกษา เขตภาคเหนือตอนบน”. **รายงานผลการวิจัย. คณะศิลปศาสตร์: มหาวิทยาลัยแม่โจ้**.

สมเด็จพระเทพรัตนราชสุดาฯ สยามบรมราชกุมารี. (2557). **วารสารวิชาการศึกษาศาสตร์** คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ปีที่ 15 ฉบับที่ 2 (กรกฎาคม – ธันวาคม) : ก.

สำนักงานคณะกรรมการการประถมศึกษาแห่งชาติ. (2555). **การพัฒนาหลักสูตรตามความต้องการของท้องถิ่น**. กรุงเทพฯ : โรงพิมพ์คุรุสภาลาดพร้าว.

วิจารณ์ พานิช. (2555). **วิธีสร้างการเรียนรู้เพื่อศิษย์ในศตวรรษที่ 21**. กรุงเทพฯ : มูลนิธิสดศรี - สฤษดิ์วงศ์.

วณัฐ หงษ์อินทร์. (2557). “การเปรียบเทียบ

ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษและการคิดวิเคราะห์ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ระหว่างการจัดกิจกรรมด้วยกลุ่มร่วมมือแบบ CIRC และแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา.” **วารสารวิชาการ Veridian E-Journal**. ปีที่ 7, ฉบับที่ 1 (มกราคม – เมษายน) : 465.

สรเสรีญ เลาสถิตย์ และคณะ. (2559). “รูปแบบการจัดการเรียนการสอนวิชาภาษาอังกฤษโดยใช้คอมพิวเตอร์ช่วยการเรียนรู้ภาษา ร่วมกับกิจกรรมปฏิสัมพันธ์กลุ่ม”. **วารสารศึกษาศาสตร์ มสธ**. ปีที่ 9 ฉบับที่ 1 (มกราคม – มิถุนายน) : 129.